

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník IX.

Máj 2006

číslo 5

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Najväčšia májová slávnosť

Žijeme v dobe, kedy sa s obľubou vyťahujú staré veci – počnúc od nábytkov až po spomienky starých rodičov, kroniky... Patrí k tomu aj pripomínanie takmer zabudnutých myšlienok o životnej múdrosti. Je to takmer až móda, ale súčasne v tom cítiť aj hľadanie niečoho, čo nám chýba. Jednoducho si uvedomujeme – aspoň niekde - svoju kontinuitu. A je to dobre.

V hľadaní svojich rodokmeňov sa len málokto môže dostať za hranicu sto päťdesiatich rokov. Tiež v kultúrnom dedičstve sa v súvislých informáciách dostaneme len ťažko pred viac ako päťsto rokov (možno ešte pri nejakých vykopávkach sa dostávame aj 8 tisíc rokov pred Krista, ale ako tam fungoval život, to je už viac – menej vecou našej predstavivosti). Je tu jedna (možno iba jedna) vec v ktorej sme prepojení s ľuďmi spred dvoch tisícročí. Je to Eucharistia. Slávi sa od čias Ježiša Krista. Tiež na nej badať podpis kultúrnych zmien, ale je to tá istá myšlienka, neprestajné zhromažďovanie ľudí a návrat k tým istým motívom. Neprestajné slávenie na Ježišovu pamiatku. Ľudia, i tí dnešní, k nej zaujímajú svoje postoje – niektorí si bez nej nevedia prestať život, pre iných je to zvýraznenie slávnostných chvíľ, pre iných niečo, kde hľadajú úľavu, pre iných niečo, čo ich sklamalo, pre ďalších niečo, kde sa našli, pre niektorých je na nej najdôležitejšie slovo, pre ďalších premenenie a prítomnosť Krista... Postojov je veľa.

Okrem týchto postojom by sa nadhlo dalo komentovať prečo sa Eucharistia stále slávi, čím je a čím má byť, čo sa dá pod ňou rozumieť, aký prínos má pre ľudí... Ale o tom je už napísaných mnoho strán a mnoho kníh. Vždy to tak bolo, že ľudia, ktorí sa jej zúčastňujú, boli aj kritizovaní za to, že nie sú dokonali, ale aj obdivovaní; kňazi, ktorí ju vysluhovali raz viac raz menej uspokojovali svojich veriacich; myšlienky, ktoré ju sprevádzali boli niekedy viac, inokedy menej dobre pochopené.

Ide však vždy znovu o oživovanie Ježišovho myslenia a jeho príbehu v nás. Ide o naše stretnutie sa s Bohom. Je to návrat k tomu, že nás niekto miloval až na smrť. Je to tiež hľadanie, či nás vie niečo viac viesť k tomu, čo je to správna láska?

Ježiš slávil Poslednú večeru so svojimi apoštolmi po troch rokoch spoločného diskutovania, spoločných radostí i starostí. Aj prví kresťania to spájali s rozhovorom medzi sebou, so spoločným nesením si bremien, s podelením sa s hladnými... Toto spoločné je niečo veľmi dôležité k tomu, aby potom mohli spoločne sláviť. A platí to aj dnes, ž keď vieme byť prepojení v svojich radoostiach i starostiach, dá sa aj Eucharistia prežívať hlbšie.

V tomto mesiaci budeme mať slávnosť prvého sv. prijímania. Ideme ďalšej generácii odovzdať toto vzácne dedičstvo. A budeme prepojení s novými ľuďmi. V mojich očiach je to ponuka na našu vlastnú obnovu. Nie len obnovu detí. Pretože aj tu platí, že dávne veci sa odovzdávajú cez to, aký vzťah k nim majú súčasníci, teda my. Verím, že cez premýšľanie nad tým, čím by mala Eucharistia byť v dnešnej dobe, sa stále viac môžeme posúvať k tomu, aby bola skutočným vd'akyvdaním pre všetky vekové kategórie.

Peter Cibira

foto: Peter Spusta

Apoštolát modlitby na mesiac máj:

- **Všeobecný:** Aby hojnosť darov Ducha Svätého zoslaných na Cirkev prispela k zveladeniu mieru a k spravodlivosti vo svete.
- **Misijný:** Aby tí, ktorí sú zodpovední za verejné inštitúcie v misijných krajinách, pomocou vhodných zákonov podporovali a chránili ľudský život od počatia až po jeho prirodzený koniec.
- **Úmysel KBS:** Naším posledným cieľom je nebo. Aby sme ho dosiahli, musíme žiť bohumilo. Nech nám v tom pomáha Mária.

Čnosti

Vernosť

Vernosť je čnosť, ktorá nám umožňuje pevne vytrvať v žití svojho záväzku. Život bez záväzku je život nezrelý. Každý človek sa musí niečomu v živote oddať a tomuto potom nasmerovať všetky svoje energie. Bez záväzku je život povrchným, bezcieľným, prázdny a egoistickým.

Dnešná spoločnosť, ako hovoria odborníci je charakterizovaná mnohými problémami. Jedným z nich je kríza záväzku. Ľudia svoje záväzky vyjadrené sľubmi dosť často opúšťajú. Avšak bez záväzku nie je možné uskutočniť nič trvalé a nie je možná ani dôvera. Ako môžem veriť človeku alebo spoliehať sa na človeka, o ktorom neviem, či neutečie odo mňa vo chvíli, keď ho najviac potrebujem?

No platný záväzok sa musí zachovať, aj keď človek prechádza údoliami tmy, kríz a často osamelosti. Zmysel vernosti leží presne v takýchto chvíľach. Vernosť je tu na to, aby sme dokázali pokračovať v putovaní, nezastavili sa a prišli k cieľu.

Neschopnosť zachovať vernosť prináša rozklad, nestálosť, prelietavosť, ochabnutosť.

Je treba však povedať, že nie každá vernosť je dobrá. Nie každý záväzok je hodný nasledovania. Preto je nutné pred uskutočnením záväzku jasne a vo svetle Božieho Slova a svojich schopností skúmať, či to, do čoho ideme je dobré alebo nie. Teda, či je to Božie dielo, alebo iba naša predstava. Ak to nie je dobré a takýto záväzok sa uskutočnil, treba ho zrušiť. K veci sa však musí pristupovať zodpovedne a nesebecky.

V Biblii je vernosť najčastejším vyjadrením vzťahu Boha a človeka. Boh uzatvára zmluvu so svojím ľudom a zo svojej strany sľubuje ľuďom neochvejnú vernosť. Toto spôsobuje v ľuďoch dôveru. A dôvera vedie k vnútornému pokoji a pohode. No Boh žiada vernosť aj z druhej strany, voči sebe. Boh a my, to je vzťah ako manželstvo. Vernosť musí byť zachovávaná z oboch strán. No kým Boh je neustále verný, človek svoju vernosť berie veľmi pragmaticky. Samozrejme na svoju škodu.

Niektorí hovoria, že vernosť stojí proti slobode. Avšak opak je pravdou: vernosť bez slobody nie je možná. Ak vstupujeme do vzťahu (alebo do projektu) bez odhodlanosti byť verní, potom si automaticky nechávame zadné, únikové dvierka. Keď potom nastanú ťažkosti, dvierka použijeme. Namiesto toho, aby sme ťažkosti riešili, ujdeme od nich. Treba však zdôrazniť, že pred tým, než urobíme trvalý záväzok, musíme mať veľké množstvo vedomostí o tom, kto sme a čoho sme schopní. K vernosti potrebujeme sebazpoznanie, ale aj odvahu a nádej.

Sľub sa môže občas stať neproduktívny. Napríklad manželka môže zomrieť krátko po svadbe, alebo určité zamestnanie nebude možné zachovať kvôli nepredvídaným okolnostiam. Napriek tomu treba pochopiť, že krása vernosti spočíva v odvahe, ktorú pri nej potrebujeme, v nádeji, ktorú dáva nám i tým, ktorí sa na nás spoliehajú, v našej viere v Božie riadenie v našom živote a v našich schopnostiach, ktoré ako ľudia máme. Slová Matky Terezy sú v tomto zmysle význačné: „Boh od nás nežiada, aby sme boli úspešní, ale aby sme boli verní.“

Duša neustále hľadá svoju celistvosť, a teda svoju spásu. Človek je bytím stvoreným. Vernosť, ktorou sa zjednocuje s tým, čo ho presahuje je pre neho skutočne „tvorivou silou“, ktorá mu umožní viac si uvedomovať svoju existenciu a svoj cieľ.

Podľa Milan Bubák SVD: Úvahy o čnostiach spracovala Alena Baranovičová

Ľudia, vypnite na chvíľu mobily, počítače, televízory a buďte spolu...

Z rozprávania mojich rodičov viem, že v minulosti ľudia bez techniky mali možno ťažší život, ale aj tak boli šťastní. Kedysi, keď ľudia ráno vstali, pozreli na oblohu a videli, že je čas raňajkovať. Potom obriadili statok a išli robiť na pole. Vtedy bol život na poli veselší, pretože tam bolo veľa ľudí, ktorí sa rozprávali, pracovali a pomáhali si. Pole bolo plné života. Na dedinách pred domami sedeli ľudia na lavičkách a rozprávali sa, deti sa hrali na ulici. Síce z mesta do dediny im to trvalo na vozoch, alebo peši trochu dlhšie, ale mali svoj život radi taký, aký bol.

Teraz už netrávime spolu toľko času. Na jar a na je-seň je na poliach vidieť iba traktory, pole je také smutné. Aj na ulici sa už deti nehrávajú, radšej hrajú počítačové hry. I starí ľudia, ktorí ešte donedávna sedávali na uliciach, sa z nich postupne vytratili, pretože ich úplne ovládli televízory a ani nie tak televízory, ako telenovely, ktoré v nich bežia od rána do večera.

Ako sa mi tak zdá, ľudia sa bez techniky nevedia zaobísť. Mladí sa hrajú na počítačoch hry, alebo na nich pracujú a po večeroch chodia po baroch a počúvajú hlasitú hudbu. Technika ľuďom spríjemňuje život, ale hlavne im ho uľahčuje.

No na druhej strane škodí nášmu zdraviu. Kazí náš zrak, nepriaznivo vplýva na našu psychiku. Vytvára v nás závislosť, ktorá často rozvracia rodinné i medziľudské vzťahy. Namiesto ľudí teraz všetko riadia počítače. Používanie techniky sa dá obmedziť, ale nie úplne odstrániť.

Stali sme sa väzňami vlastných vynálezov. Stroje pomaly, ale isto nahrádzajú ľudí v práci a chcú sa stať našimi najlepšimi priateľmi. Ale sú stroje skutočne našimi priateľmi, alebo chcú zrušiť okruh našich známostí a naše vzťahy a postupne nás zničiť?

Je nadmerné používanie techniky životu nebezpečné?

M. Janiš

Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

Franz kardinál König

(1905 – 2004)

Franz König sa narodil 3.8.1905 v obci Rabenstein. Študoval na cirkevnom gymnáziu v Melku v čase, kedy sa v Rakúsku formovala nová spoločnosť vyrovnávajúca sa s pádom monarchie po 1. svetovej vojne. S veľkou húževnatosťou študoval jazyky – angličtinu, francúzštinu, gréčtinu, taliančinu, ruštinu, španielčinu, no jeho veľkou láskou bola najmä latinčina.

Druhou oblasťou jeho záujmu bola otázka: „Prečo som ja kresťan, keď mnohí iní nie sú? Prečo nemajú všetci ľudia to isté náboženstvo?“ Otázky rozdielnosti reči a náboženstiev sa stali kľúčovými oblasťami jeho ďalšieho bádania.

V tom čase mladý König mnoho čítal v pôvodných jazykoch, dokonca aj maturitnú úlohu (20-25 stranový text) o Homérovej dobe sa rozhodol napísať nie v rodnom jazyku – v nemčine, ale vo svojej usilovnosti ju celú napísal v latinčine.

Po mimoriadne úspešnej maturite sa König rozhodol pre štúdium teológie na Pápežskej univerzite Gregoriana. Kľúčovou osobou pre jeho rozhodnutie stať sa kňazom bol vtedy už dávno mŕtvy muž – John Henry kardinál Newman (v našej rubrike sme už o ňom písali). Newman, ktorý až v polovici svojho života konvertoval z anglikanizmu na katolicizmus, sa stal jedným z priekopníkov zjednocovacích snáh kresťanov a König, ktorý sa v Ríme sformuloval na moderne mysliaceho religionistu, sa ním nechal v mnohom inšpirovať.

V roku 1930 získal doktorát z filozofie, o tri roky neskôr bol vysvätený za kňaza a o ďalšie tri roky získal doktorát z teológie. Od roku 1945 pôsobil ako profesor náboženstva v Kremsi a na viedenskej univerzite ako súkromný profesor religionistiky. König presadzoval návrat k originálnym prameňom aj v biblistike, ktorá nevystačila s latinskými prekladmi. Úcta k Biblii sa stala základom celej jeho spirituality

V roku 1952 bol König vymenovaný za pomocného biskupa v St. Pöltene a v roku 1956 za viedenského arcibiskupa a bol ním až do roku 1985. V tejto pozícii začal stále viac pôsobiť ako prostredník, ktorý spájal všeobecnú Katolícku cirkev s katolíckmi v komunistických krajinách.

Neskôr začal König vyvíjať iniciatívy smerom na Východ. Bol prvým katolíckym hodnostárom, ktorý v roku 1961 navštívil ekumenického patriarchu Athenagoras I. v Carihrade, čo bol prvý krok k prekonaniu následkov schizmy medzi Východom a Západom v roku 1054 a k vzájomnému odvolaniu exkomunikácie.

V roku 1962 sa König stal členom Ústrednej prípravnej komisie II. vatikánskeho koncilu. Neskôr o očakávaniach koncilu veľa hovoril a písal. Mnohí si kládli otázku, či nezašiel v niektorých veciach príďaleko. On však hovorí, že mnohé problémy v cirkvi majú svoju príčinu v tom, že nedostatočne rozlišujeme medzi premenlivými a nemennými prvkami v cirkvi a že koncil nemôže vyriešiť všetky otázky. Boh pozval cirkev, aby sa vždy znovu vydala na cestu smerom do novej zeme.

Franz kardinál König zomrel 13.3.2004 vo veku 98 rokov.

spracovala A.H.

Šťastie je mozaika zložená z drobných radostí

Podľa mňa je to so šťastím ako s osudom. Záleží iba na nás, ako si ho zariadime. Napríklad mladý chalan si nájde pekné a dobré dievča, ktoré veľmi ľúbi a je šťastný vtedy, keď s ňou môže tráviť všetok svoj voľný čas, byť v jej blízkosti, počuť jej hlas, dotýkať sa jej. Toto je istý druh šťastia, nazývaný láska.

Niekoľko je šťastný, že si celý život šetril na poriadnu dovolenku a prvý a poslednýkrát uvidí more, alebo inú kuriozitu, či historickú pamiatku, možno krajinu, ktorú pozná iba z počutia.

Dieťa je veľmi šťastné, ak dostane na Vianoce hračku, po ktorej tak veľmi túžilo a o ktorej už dávno snívalo. A i keď bola tá hračka drahá, rodičia ju dieťaťu kúpia, pretože chcú vidieť, aké je ich dieťa šťastné, chcú ho potešiť.

Niekoľko je šťastný z cudzieho nešťastia. Má radosť, keď sa môže pozeráť na nešťastie druhého a pociťuje pravé šťastie?

Alebo sa iba tvári šťastne? Teda je to povrchné šťastie? Naozaj má radosť, alebo sa tak iba tvári kvôli ostatným, pretože si myslí, že by vyzeral hlúpo, keby mal súcit s inými? Teda je aj toto druh šťastia? Alebo sa tá osoba iba snaží dopracovať k takémuto druhu šťastia?

Mám rodinu, ktorá ma má rada, aj ja mám rád ju. Zatiaľ mi všetko vychádza. Som teda šťastný, alebo spokojný? Ak uvažujem tak, že šťastie nie je to isté ako spokojnosť, tak čo je potom šťastie? A tieto druhy šťastia, čo som vymenoval sú naozaj šťastie, alebo tí ľudia pociťujú iba niečo telesné? Je to pre nich niečo ako vrodenný inštinkt? Alebo je šťastie niečo viac, čo nás preniká do hĺbky? Niečo, čo máme v podstate rovnaké, ale napriek tomu sme každý iný a šťastie prežívame každý inak?

Čo je to vlastne šťastie???

...a Boh stvoril rastliny...

Príroda sa po dlhej a tuhej zime veľmi rýchlo prebudila, všetko kvitne, vonia, zelenie sa. Vtáči spev oznamuje pekný slnečný deň. Plávajúce labute, ktoré našťastie odolali vtáčej chrípke, sa pyšne nesú na hladine. Včely bzučia, akoby si pospevovali pri opeľovaní rozkvitnutých stromov. Zlatožlté koberce púpav, ktoré sa pýšia svojou farbou, zároveň konkurujú svietiacemu slnku. Sú to veľmi vzácne rastliny, s veľkým liečivým účinkom na boľavý žľčník a pečeň, tiež prečisťujú krv, urýchľujú trávenie a zriedňujú hustú krv. Okrem toho, že sa dá piť z nich čaj, žuť čerstvé horkasté byle, pripravovať šaláty, slúžia na výrobu výborného a zdravého medu. V tomto týždni som sa stretla s tromi ľuďmi, ktorí chceli vedieť, ako sa ten med pripravuje. Dávam vám niekoľko receptov, ktoré sa pripravujú z liečivých bylín.

Med z púpav

Prepláchnuté kvety z 200 púpav dáme variť na 2 minúty do 8 dl vody. Potom ich 2 krát precedíme cez jemné sitko a pridáme 1,5 kg kryštálového cukru a šťavu z dvoch citrónov. Za stáleho miešania varíme na miernom ohni 1 hodinu. Do pohárov dávame ešte teplý med a necháme ho riadne vychladnúť, až potom zatvoríme.

Žihľavový sirup

50 vříškov žihľavy umyjeme, trochu naklepeme, pridáme dva citróny pokrájané na kolieska a zalejeme 2,5 litrami vody. Necháme stáť 24 hodín, nie viac. Scedíme, pridáme 2kg cukru a pol balíčka kyseliny citrónovej. Miešame, kým sa cukor nerozpustí a naflaškujeme. Uchováваме v chlade. Žihľava pomáha zničiť vyrážky, zaženie bolesti hlavy, bráni tvorbe ľadvinového piesku, ničí vírusy a baktérie, pomáha pri málokrvnosti, anémii atď. Je jednou z najlepších bylín.

Sirup z bazových kvetov

50 kvetov bazy zalejeme tromi litrami vody a necháme stáť 24 hodín. Potom scedíme a pridáme 3 kg cukru a 2 balíčky kyseliny citrónovej. Miešame, po rozpustení naflaškujeme. Baza čierna je známa svojimi účinkami hlavne na ochorenia dýchacích ciest.

Bazový sirup z čiernych bobulí

1 liter šťavy, 1 liter vody, 5 dg kyseliny citrónovej a 2 kg cukru spolu rozmiešame a necháme stáť 24 hodín. Potom pridáme kys. sorbovú a naflaškujeme.

Pramene: domáci archív osvedčených receptov, kniha Zdravie z Božej lekárne od Márie Trebenovej pripravila Milada Krajáčová

Matka

V máji počujeme veľa o Matke v našej reči pri modlitbách, litániách a ružencoch i mariánskej slovenskej hymne.

Prečo ju oslavujeme?

K bolestiam, v ktorých rástol život dieťaťa, pridala veľa bolesti i spoločnosť tým, že necíti matku tak, ako by si to zasluhovala.

Zákony, ktoré štát dáva na ochranu materstva, sú iba vecami uznania, no nie úcty. Vieme, že čím „vyššia“ kultúra, tým menej sa rodí detí. Pod pojem tejto „kultúry“ patrí veľa činiteľov.

Jedným z nich je rodinný život, iným blahobyt jednotlivca i rodiny. Tu prichádzame k obtiažnej otázke: Je povinnosťou aj súkromného zamestnávateľa poskytnúť výhody zamest-

nancom s deťmi? Nie iba štát, ale aj súkromník má túto povinnosť!

Bez svedomia a úcty plní sa zákon nerád a nie viac, než čo je najnutnejšie treba. Keď chceme plniť zákony - vychovávať! Okrem zákonov na ochranu materstva myslíme ešte na zákon na ochranu rodiny, t.j. otcovstva, práva detí a spoločnosti. Veď viac ako zákon písaný je hlboký cit. Preto chápeme zákony iba ako most k časom, keď cit bude srdce miesto studených a zašlých paragrafov. Lebo zrodenie dieťaťa je viac ako zákon prírody, je milosť, ktorou Boh dokazuje ľudstvu svoju lásku. A lásku treba oplácať láskou.

„Boh je tá najsvätejšia láska, ktorá dáva silu Matkám od počatia života.“

NŠ

Matka krásneho milovania

Oslavovali sme trinásť výročie slovenskej samostatnosti. S akými myšlienkami víta tento slávny deň naša matka? Aký je pohľad na chvíle slávy, ako je pripravené jej srdce? Je to také samozrejmé a treba to dnes zdôrazniť. Prečo? Keď si budú matky spytovať svoje svedomie, samé si dajú odpoveď. Slovenské matky, také krásne v znášaní utrpenia i radosti, boli veriace matky. Cítili sme pri nich vieru. Vieru mocnej spojitosti, mocnú reťaz, ktorou sú pozväzované srdcia celého sveta. Vieru v Boha.

Boli to slovenské matky. A o tých dnes hovoríme a vždy budeme hovoriť v slávnych chvíľach. Lebo na začiatku vždy bola matka. Už tá skutočnosť, že ňa porodila, má byť ustavične v tebe ako si ty ustavične v nej. Naveky. Ona je tvojou kolískou i hrobom. Kto od malička nemá matky, k tomu by sme mali byť takí dobrí, ako k slepému, ktorý nikdy nevidel radosť svetla a božej krásy na tvárach.

Buďme vzornými deťmi! Je to jednoduché ako láska, ktorá sa v matke počína aj končí. Matka plodí matku. Láska lásku. Matka je večná. Slovensko má za patrónku „Matku Sedembolestnú“. Slovensko, ktoré trpelo veľa ako všetci, ktorých Boh skúšal, lebo ich miluje.

Slovensko, mať naša bolestná.

Ján Greguš

Ahoj deti

Aleluja!

Nie je to úžasné, že Ježiš neprišiel kvôli dokonalým, ktorí nepotrebujú záchranu, ale práve kvôli nám?

Nám, ktorí robíme chyby!

Deti, každý človek robí chyby!

Iba pyšní ľudia si myslia, že ich nerobia.

Ježiš to o nás vie a i tak nás nekonečne miluje.

Chce byť náš naj dôvernejší kamarát.

Keď sa stane čokoľvek, keď urobíme akúkoľvek chybu, môžeme začať znovu a lepšie.

Ľudia nás môžu ohovoriť, odpísať, ale Ježiš nás prišiel oslobodiť od každej zloby.

Preto máme toľko dôvodov jasať.

Hurá! Sláva!

Môžeme začať znovu žiť!

Lepšie, krajšie!

Celou silou ŽIŤ!

Nezávisle na tom, čo kto povie...

Ruže

Človek chcel kúpiť kyticu. Dlho a starostlivo vyberal, lebo nimi chcel vyjadriť svoje city žene. Záležalo mu na jej náklonnosti.

Nakoniec kúpil kyticu najkrajších ruží. Ruží, ktoré pohládzajú nežné city. No ukazujú aj to, čo sa stane, keď s nimi zaobchádzame neopatrne.

Človek ruže hodil do kufru auta, rozpaleného slnkom a uháňal za povinnosťami.

V práci si predsa len spomenul na úbohé, vädnúce, zabudnuté ruže. Vzal zaprášený pohár od zavaraniny, nabral pre rozhorúčené ruže odtečenú ľadovú vodu z vodovodu a snažil sa ruže napchať do pohára s vodou. Ruže sa šokovej terapii bránili trňami, ktoré človeka poranili.

Človek povedal zopár neľudských slov na adresu ruží a poodťahal im všetky trne.

Napokon sa mu kyticu predsa len podarila vtesnať do malej zaprášenej nádoby.

Len čo sa ruže trochu prebrali z niekoľkonásobného šoku, človek ich

znovu zobral a hodil naspäť do rozpaleného auta.

Človek ich potom spokojne a s úsmevom použil na cieľ, ktorý si zaumienil.

Filozof premýšľal o tomto človeku a podozrieval ho, že rovnako zaobchádza aj s láskou.

Nechá ju trpieť smädou a horúčosťou nezájmu. Pohadzuje si ňou, akoby sa netýkala srdca živej bytosti. Šokuje ju nevyrovnanými citmi a neláskavým zaobchádzaním. Pozornosť jej venuje nie z citu, ale z túžby použiť ju na dosiahnutie svojho cieľa.

Lásku, ktorá nie je láskou, ale egoizmom.

A ruže trpia a umierajú...

Gabriela Spustová,
Cesty filozofa

Z knihy Sirachovcovej Múdrost'

V pokladnici múdrosti je dôvtip a nábožná veda, preto hriešnikom je múdrosť ohavnosťou. Bázeň pred Pánom zaženie hriech, lebo kto je bez bázne, neostáva spravodlivý, jeho náruživá hnevivosť mu skazu privedie. Trpezlivý vytrvá do príhodného času, potom dostane spravodlivú odplatu.

Dobre vzdelaný skrýva na čas svoje slová, ale pery mnohých budú

hovoríť o jeho vzdelanosti. Medzi pokladmi múdrosti je návod na vzdelanosť, ale hriešnikovi je každá nábožnosť odporná. Synu, ak túžiš

nenávidí

po múdrosti, zachovaj si spravodlivosť a Boh ti ju dá. Lebo múdrosť a vzdelanosť je báť sa Pána, jemu sa ľúbi, ak je niekto verný a tichý, aby ho zahrnul jej pokladmi.

Nebud' neposlušný bázni Pána, ani sa nepribližuj k nemu s dvojakým srdcom. Nepretvaruj sa pred ľuďmi,

hriech

ani sa nedopusť poklesku svojimi perami!

Daj si pozor na ne, aby si neklesol, aby si nemal z toho zahanbenie, aby neodkryl Boh to, čo v sebe skrývaš, a nezrazil ťa pred celou verejnosťou: za to, že si sa neúprimne blížil k Pánovi a srdce si mal plné podvodu a falošnosti.

(Sir 1,26-40)

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na máj

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv. omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín - štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

5. mája – 1. piatok v mesiaci

7.30 - Zvončín 18.00 - Suchá

6. mája – 1. sobota v mesiaci

7.30 - Suchá

7. mája – 4. veľkonočná nedeľa, nedeľa Dobrého pastiera

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 9.00 - Suchá; **10.30 - Košolná**

14. mája – 5. Veľkonočná nedeľa

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

21. mája – 6. Veľkonočná nedeľa

18.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 - Suchá; 9.00 - Košolná

10.30 – Suchá, sv. Urbana, omša v Ružovej doline

25. mája – Nanebovstúpenie Pána

18.00 - Suchá, v stredu večer s platnosťou na sviatok

7.30 - Košolná; 17.00 - Zvončín; 18.00 - Suchá

28. mája – 7. Veľkonočná nedeľa

18.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

10.30 - Suchá - **slávnosť prvého svätého prijímania**

apríl v našej farnosti

Zosnulí:

+ 20. 4., Mária Benková, Suchá, 83.r.

Pokrstení:

* 21. 3. 2006, Nina Mária Procházková, Košolná

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44. Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

Máj 2006

Veľkonočné obdobie

Po	1	Jozef, robotník
Ut	2	Atanáz, biskup, učiteľ Cirkvi
St	3	Filip a Jakub, apoštoli
Št	4	Florián, mučeník
Pi	5	Gotthard, biskup
So	6	Dominik Savio
Ne	7	4. Veľkonočná nedeľa, Dobrého pastiera
Po	8	Viktor, mučeník
Ut	9	Pachomius, opát
St	10	Ján z Avily, kňaz
Št	11	Mamert, biskup
Pi	12	Nerej, Achilej a Pankrác, mučeníci
So	13	Panna Mária Fatimská
Ne	14	5. Veľkonočná nedeľa
Po	15	Žofia, mučenica
Ut	16	Ján Nepomucký, kňaz, mučeník
St	17	Paschal Baylonský, rehoľník
Št	18	Ján I., pápež, mučeník
Pi	19	Peter Celestín, pápež
So	20	Bernardín Sienský, kňaz
Ne	21	6. Veľkonočná nedeľa
Po	22	Rita z Kassie, rehoľníčka (Krížový deň)
Ut	23	Dezider, biskup a mučeník (Krížový deň)
St	24	Panna Mária Pomocnica kresťanov (Krížový deň)
Št	25	Nanebovstúpenie Pána
Pi	26	Filip Neri, kňaz
So	27	Augustín z Canterbury, biskup
Ne	28	7. Veľkonočná nedeľa
Po	29	Maxim, biskup
Ut	30	Félix I., pápež
St	31	Petronela, panna a mučenica (Kántry)

Výročia,

významné cirkevné akcie

- 30.4.-6.5.** týždeň modlitieb za duchovné povolania
- 2.5.** biskupská vysviacka Mons. Ján Orosch, pomocný biskup (2004), Bratislava - Trnava
- 2.5.** biskupská vysviacka Mons. Stanislav Zvolenský, pomocný biskup (2004), Bratislava - Trnava
- 3.5.** výročie smrti Mons. Jozef Feranec, biskup (2003), Banská Bystrica
- 7.5.** **zbierka na seminár**
- 13.5.** výročie zjavenia Panny Márie vo Fatime (1917)
- 18.5.** výročie narodenia pápeža Jána Pavla II. (1920)
- 18.5.** biskupská vysviacka Mons. Peter Dubovský, SJ, emeritný biskup (1961), Banská Bystrica
- 26.5.** začiatok novény k Duchu Svätému
- 28.5.** **zbierka na katolícke masmédiá**